

การพัฒนาแบบฝึกทักษะที่ส่งเสริมความสามารถในการแต่งกาศพยานี 11
โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC สำหรับ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

The development of exercise to promote poetry writing ability
of Kap yani 11 using CIRC cooperative learning for
grade 5 students

พรเทวา หินอ่อน¹, วณิดา พรหมเขต²

Pontewa Hinon¹, Wanida Promkhet²

Received: March 1, 2024; Revised: June 20, 2024; Accepted: December 29, 2024

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาแบบฝึกทักษะที่ส่งเสริมความสามารถ ในการแต่งกาศพยานี 11 ของนักเรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ให้มี ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และ 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียนการแต่งกาศพยานี 11 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ แบบร่วมมือเทคนิค CIRC กลุ่ม ตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนชุมชนโนนสูง อำเภอเมืองอุดรธานี จังหวัด อุดรธานี จำนวน 1 ห้อง 40 คน โดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการ จัดการเรียนรู้ จำนวน 5 แผน 2) แบบฝึกทักษะการแต่งกาศพยานี 11 และ 3) แบบทดสอบวัด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การแต่งกาศพยานี 11 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยค่า t-test for Dependent Sample

¹บัณฑิต คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี : Graduate. Faculty of Education, Udon Thani Rajabhat University.

²อาจารย์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี : Lecturer. Faculty of Humanities and Social Sciences, Udon Thani Rajabhat University

ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกทักษะ มีประสิทธิภาพ 85.14/86.50 และ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การแต่งกาพย์ยานี 11 ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.55 คิดเป็นร้อยละ 32.75 หลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.30 คิดเป็นร้อยละ 86.50 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: แบบฝึกทักษะ, กาพย์ยานี 11, การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC

Abstract

The purposes of this research were to 1) develop of exercise to promote poetry writing ability of Kap yani 11 using CIRC cooperative learning effectively according to the 80/80 criterion and 2) To compare the academic achievement before and after studying the subject of writing Kap yani 11 using CIRC cooperative learning. The sample group used in the research includes Grade 5/2 students. Chumchononsung School, Mueang Udon Thani District, Udon Thani Province. 1 room, 40 people by cluster random sampling. The research instruments of consisted of 1)5 learning management plans 2) Exercise writing Kap yani 11 and 3) Academic achievement test About writing poetry Kap yani 11.The data were analyzed by mean, percentage, standard deviation, And test the difference in scores before studying and after studying with the t - test for Dependent.

The research results were as follows: 1)Skill training has an efficiency of 85.14/86.50, and 2) Academic achievement on the subject of composing the Kap yani 11 poem, before studying, the average score was 6.55, equivalent to 32.75 percent, after studying, the average score was 17.30, equivalent to 86.50 percent, and the academic achievement after studying was significantly higher than before studying at the .05 level.

Keywords: Exercise, Kap yani 11, Cooperative learning format CIRC technique

บทนำ

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติ ใช้ติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดี ตลอดจนใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กำหนดให้ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสารและการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 37) โดยให้ผู้เรียนทุกช่วงชั้นได้เรียนรู้ตามมาตรฐานการเรียนรู้ 5 สาระ มีวัตถุประสงค์ คือ เมื่อนักเรียนจบหลักสูตรการศึกษา ขั้นพื้นฐานแล้ว นักเรียนต้องสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้เป็นอย่างดี สามารถอ่าน เขียน และฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 3-6)

การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยต้องสอนให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนทักษะพื้นฐานให้สัมพันธ์กันทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน สำหรับทักษะการเขียนนั้น มีความซับซ้อนมากที่สุด วิรัช นิภาวรรณ (2556: 12) กล่าวว่า คนเขียนมักน้อยกว่าคนที่พูด อ่าน และฟัง เพราะการเขียนแสดงความคิดเป็นตัวหนังสือ เพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นได้ทราบ โดยไม่มีเสียงหรือท่าทางประกอบ จึงเป็นทักษะที่มีความซับซ้อนและยากยิ่งกว่าทักษะอื่น

เอกลักษณ์ที่เด่นของภาษาไทย คือ การนำคำมาร้อยเรียงเป็นจังหวะ มีสัมผัสคล้องจองตามฉันทลักษณ์ เรียกว่า บทร้อยกรอง ซึ่งมีความไพเราะและแสดงออกถึงมรดกทางภาษา ดังที่ บุญเหลือ ใจมโน (2555: 1) กล่าวว่า บทร้อยกรองไทยนั้นมีความงดงาม เพราะการสรรหาคำคล้องจองร้อยเรียงให้เกิดความไพเราะ ใช้สื่อความหมายได้อย่างกลมกลืน อย่างลึกซึ้ง ทั้งยังมีส่วนช่วยให้จิตใจอ่อนโยน ฮึกเหิม เศร้าโศก หรือสะเทือนใจไปตามถ้อยคำอันประกอบด้วยสุนทรียรส

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ให้ความสำคัญกับการแต่งคำประพันธ์ จึงได้บรรจุไว้ในสาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 6) เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ทักษะการเขียน ผ่านการลงมือกระทำ ทั้งนี้ การเรียนการสอนเรื่อง การแต่งบทร้อยกรอง ในปัจจุบันยังไม่บรรลุวัตถุประสงค์เท่าที่ควร เนื่องจากเป็นการเขียนที่ซับซ้อนกว่าการเขียนในรูปแบบอื่น เพราะต้องมีฉันทลักษณ์ และต้องใช้ทักษะในการเขียนถ่ายทอดความรู้สึกเป็นรูปธรรม กุลธิดา ปัญญาจิรัฐ (2547: 9) กล่าวว่า สาเหตุการแต่งบทร้อยกรองไม่สำเร็จนั้น เกิดจากการคิดว่าตนเองไม่มีทักษะการเขียน อีกประการหนึ่งคือความสามารถในการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน และเกิดจากตัวครูที่ไม่สนใจ ไม่ถนัดในเนื้อหา สอดคล้องกับงานวิจัยของ นิตยา

ไพบูลย์ (2545: 3) พบว่า ปัญหาที่ทำให้การแต่งร้อยกรองไม่สำเร็จ เกิดจากการคิดว่าตนไม่มีความสามารถในการแต่งและเป้าหมายวิธีสอนของครู ประการที่สองเกิดจากครูไม่สนใจ มีเวลาสอนน้อย ขาดสื่อการสอน และวิธีการสอนที่เหมาะสม

การแต่งคำประพันธ์ถือเป็นหนึ่งในรูปแบบของวรรณศิลป์ที่มีคุณค่าทางวัฒนธรรมและมีความสำคัญในการพัฒนาทักษะภาษาไทยของผู้เรียน แต่นักเรียนส่วนใหญ่ยังไม่สามารถแต่งได้อย่างถูกต้องและสร้างสรรค์ เนื่องจากขาดความเข้าใจในรูปแบบคำประพันธ์ หลักเกณฑ์การแต่งและความสามารถในการเลือกใช้ถ้อยคำให้เหมาะสม (อรพินท์ จิตต์ภักดี, 2562: 12) ทั้งนี้ การเรียนการสอนเกี่ยวกับการแต่งคำประพันธ์ในปัจจุบัน ยังขาดเครื่องมือหรือแบบฝึกที่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียน โดยเฉพาะในส่วนของกรณีฝึกฝนที่เน้นกระบวนการคิดสร้างสรรค์ อีกทั้งแบบฝึกส่วนใหญ่ไม่ได้ออกแบบให้เหมาะสมกับระดับความรู้ ความสามารถ และความสนใจของผู้เรียนในแต่ละช่วงวัย ด้วยเหตุนี้ จึงจำเป็นต้องพัฒนาแบบฝึกที่สามารถเสริมสร้างความเข้าใจและความมั่นใจให้แก่ผู้เรียนในกระบวนการแต่งคำประพันธ์ โดยมุ่งเน้นการเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติจริง การคิดวิเคราะห์ และการสร้างสรรค์ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ หากผู้สอนรู้จักปรับวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบกลุ่ม ให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกัน ก็จะเป็นหนึ่งวิธีการที่ช่วยแก้ปัญหาการเรียนรู้ของผู้เรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552: 7) การจัดการเรียนการสอนวิธีหนึ่ง ที่จะทำให้เกิดการพัฒนาด้านการแต่งคำประพันธ์ คือ การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC เป็นการเรียนรู้ที่แบ่งกลุ่มผู้เรียนตามระดับความสามารถ ซึ่งในกลุ่มประกอบด้วยผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน มีกิจกรรม เป็นทีม เป็นรายบุคคล และมีการประเมินผล ซึ่งการเรียนรู้แบบร่วมมือจะช่วยให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้และมีความชำนาญมากขึ้น ได้ฝึกกระบวนการทำงานกลุ่ม เรียนรู้การอยู่ร่วมกันในสังคม พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน (Slavin, 1987: 7-13) สอดคล้องกับ (วิมลรัตน์ สุนทรวิโรจน์, 2545: 131) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือเป็นรูปแบบการสอนที่มีการฝึกกระบวนการทำงานกลุ่ม ฝึกทักษะ การทำงานร่วมกันในสังคม ทั้งนี้การทำกิจกรรมร่วมกันของสมาชิกในกลุ่ม ย่อมส่งผลให้ผู้เรียนมีความรู้สึกรู้ว่าตนเองเป็นบุคคลที่มีคุณค่าต่อสังคม ส่งผลให้ผู้เรียนมีความตั้งใจใฝ่เรียนรู้ และมีความมุ่งมั่นในการเรียนจนประสบความสำเร็จร่วมกัน

ดังนั้น จากเหตุผลข้างต้นผู้วิจัยจึงพัฒนาแบบฝึกทักษะที่ส่งเสริมความสามารถในการแต่งกาพย์ยานี 11 โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC นำไปสู่การพัฒนาทักษะการเขียน

งานวิจัยครั้งนี้ สามารถยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการแต่งกายยານี 11 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนชุมชนโนนสูง จังหวัดอุดรธานี ปีการศึกษา 2566

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะที่ส่งเสริมความสามารถในการแต่งกายยານี 11 ของนักเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนการแต่งกายยານี 11 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC

สมมุติฐานการวิจัย

1. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการแต่งกายยານี 11 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการแต่งกายยานี 11 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนชุมชนโนนสูง อำเภอเมืองอุดรธานี จังหวัดอุดรธานี จำนวน 2 ห้อง ห้องละ 40 คน ประกอบด้วยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 และ 5/2 รวม 80 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนชุมชนโนนสูง อำเภอเมืองอุดรธานี จังหวัดอุดรธานี จำนวน 1 ห้อง 40 คน ที่ได้มาโดยการโดยการสุ่มแบบกลุ่ม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย เรื่อง การแต่งกาพย์ยานี 11 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 แผน แผนละ 1 คาบ รวม 5 คาบ ประกอบไปด้วย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 พื้นฐานคำประพันธ์

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 คำคล้องจองและสัมผัส

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ลักษณะบังคับของกาพย์ยานี 11

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ฝึกเขียนร้อยเรียงกาพย์ยานี 11 (1)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 ฝึกเขียนร้อยเรียงกาพย์ยานี 11 (2)

2.2 แบบฝึกทักษะการแต่งกาพย์ยานี 11 จำนวน 5 ชุด ประกอบด้วย

ชุดที่ 1 รู้รhythmic กาพย์ยานี 11 (20 คะแนน)

ชุดที่ 2 รู้คำจำสัมผัส (20 คะแนน)

ชุดที่ 3 รู้จัดเรียงให้เหมาะสม (15 คะแนน)

ชุดที่ 4 รู้แต่งเสริมเติมเต็มกาพย์ยานี 11 (25 คะแนน)

ชุดที่ 5 รู้เขียนร้อยเรียงกาพย์ (25 คะแนน)

2.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การแต่งกาพย์ยานี 11 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ซึ่งเป็นทั้งแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีรายละเอียด ดังนี้

3.1) ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย คู่มือครู หนังสือเรียนรายวิชาพื้นฐานภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 วิเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี และการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC เพื่อเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การแต่งกาพย์ยานี 11 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC จำนวน 5 แผน แล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบ

จากนั้นจึงนำคะแนนที่ได้มาหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งจะต้องได้ค่าดัชนีความสอดคล้องของทุกองค์ประกอบตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป

3.2) ศึกษาหลักสูตร ทฤษฎี แนวคิด หลักการ วิธีการสร้างและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาแบบฝึกทักษะ มาสร้างแบบฝึกทักษะ จำนวน 5 ชุด แล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา ด้วยวิธีหาค่าดัชนี ความสอดคล้อง โดยเกณฑ์ความสอดคล้องที่ยอมรับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ .50 ขึ้นไป จากนั้น นำแบบฝึกทักษะซึ่งผ่านการประเมินคุณภาพไปหาประสิทธิภาพ E_1/E_2 ตามหลักการของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ (2540: 101-102) โดยดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

1) แบบรายบุคคล (Individual tryout) นำแบบฝึกทักษะไปทดลองใช้กับนักเรียน จำนวน 3 คน ซึ่งมีระดับความรู้แตกต่างกันคือ เก่ง ปานกลาง อ่อน แล้วนำมา คำนวณหาประสิทธิภาพ E_1/E_2 แล้วนำข้อบกพร่องมาปรับปรุงแก้ไขให้ได้ตามเกณฑ์ 60/60

2.) แบบกลุ่มเล็ก (Small Group tryout) นำแบบฝึกทักษะที่ปรับปรุง แก้ไขจากขั้นการทดลองแบบรายบุคคล ไปทดลองกับนักเรียน 10 คน ซึ่งระดับความรู้แตกต่างกัน คือ เก่ง ปานกลาง อ่อน แล้วนำมาคำนวณหาประสิทธิภาพ E_1/E_2 แล้วปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นให้ได้ตามเกณฑ์ 70/70

3) แบบภาคสนาม (Field tryout) นำแบบฝึกทักษะที่ผ่านขั้นการทดลองแบบรายบุคคล และแบบกลุ่มเล็ก แล้วได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียน 30 คน ซึ่งมีระดับความรู้แตกต่างกันคือ เก่ง ปานกลาง อ่อน แล้วนำมาคำนวณหาประสิทธิภาพเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น แต่ถ้าหากการทดลองในภาคสนามมีค่า E_1 และ E_2 โดยปรับปรุงแก้ไขให้ได้ตามเกณฑ์ 75/75 ไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ จะต้องปรับปรุงแบบฝึกทักษะด้วยตนเองและทดสอบหาประสิทธิภาพซ้ำอีก

3.3) ศึกษาทฤษฎี วิธีการสร้าง เทคนิคการเขียนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ และสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง การแต่งกาพย์ยานี 11 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 40 ข้อ สำหรับเลือกใช้จริง 30 ข้อ แล้วนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความสมบูรณ์ถูกต้อง และความ

เที่ยงตรงของเนื้อหา แล้วนำผลการประเมินไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยต้องมีค่าตั้งแต่ .50 ขึ้นไป และมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00

จากนั้นนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนชุมชนโนนสูง จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำแบบทดสอบที่นักเรียนทำแล้วมาตรวจให้คะแนน พร้อมทั้งวิเคราะห์หาความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เป็นรายข้อ คัดเลือกแบบทดสอบที่มีความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.32 - 0.79 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง 0.21 - 0.71 ขึ้นไป แล้วคัดเลือกแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ไว้ 30 ข้อ เพื่อนำไปใช้จริง

3.4) เมื่อสร้างแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ประกอบด้วยแบบฝึกทักษะจำนวน 5 ชุด และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง การแต่งกาศพยานี 11 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เสร็จแล้ว ผู้วิจัยมีขั้นตอนการเก็บข้อมูลโดยมีรายละเอียด ดังนี้

3.4.1) นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pretest) โดยผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การแต่งกาศพยานี 11 ที่ผ่านการตรวจสอบและแก้ไขเรียบร้อยแล้ว มาทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 คน โดยใช้เวลา 1 ชั่วโมง ซึ่งแบบทดสอบก่อนเรียน เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก มีจำนวน 30 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 30 คะแนน

3.4.2) ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การแต่งกาศพยานี 11 โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC จำนวน 5 แผน รวม 5 คาบเรียน ควบคู่กับการใช้แบบฝึกทักษะการแต่งกาศพยานี 11 จำนวน 5 ชุด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3.4.3) เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การแต่งกาศพยานี 11 โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC และการใช้แบบฝึกทักษะการแต่งกาศพยานี 11 แล้ว ผู้วิจัยนำแบบทดสอบหลังเรียนมาทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 คน ใช้เวลา 1 ชั่วโมง แล้วนำมาตรวจให้คะแนน โดยใช้เกณฑ์ที่ผู้วิจัยได้ศึกษา

3.4.4) รวบรวมคะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน เปรียบเทียบกับหลังเรียน เพื่อหาคะแนนประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ และคะแนนที่เพิ่มขึ้นของคะแนน

ความสามารถด้านการแต่งกายยानी 11 ก่อนและหลังที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลผลข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

4.1 พัฒนาแบบฝึกทักษะที่ส่งเสริมความสามารถในการแต่งกายยानी 11 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 โดยการคำนวณหาประสิทธิภาพของกระบวนการ E_1 และการคำนวณหาประสิทธิภาพของผลลัพธ์ E_2

4.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่อง การแต่งกายยानी 11 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC โดยการหาร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทดสอบความแตกต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยค่า t-test for Dependent Sample

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัย ได้ดังนี้

1. แบบฝึกทักษะการแต่งกายยानी 11 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ 85.14/86.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ ที่ตั้งไว้ 80/80 ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการแต่งกายยानी 11 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC

ผลการทดลอง	จำนวน กลุ่มตัวอย่าง (N)	คะแนน เต็ม	\bar{X}	S.D.	ร้อยละ
1. คะแนนจากการทำแบบฝึก ทักษะระหว่างเรียน 5 ชุด	40	105	89.46	3.67	85.14
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจาก การทำแบบทดสอบหลังเรียน	40	30	17.30	1.87	86.50

จากตารางที่ 1 พบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการแต่งกายยानी 11 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC มีค่าเฉลี่ยคะแนนประสิทธิภาพ จากการทำแบบฝึกทักษะ

ระหว่างเรียนทั้ง 5 ชุด เท่ากับ 89.46 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.67 คิดเป็นร้อยละ 85.14 และค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน เท่ากับ 17.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.87 คิดเป็นร้อยละ 86.50 ดังนั้น แบบฝึกทักษะการแต่งกาพย์ยานี 11 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.14/86.50

2. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การแต่งกาพย์ยานี 11 หลังเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่อง การแต่งกาพย์ยานี 11 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC

ผลการทดลอง	จำนวน กลุ่มตัวอย่าง (N)	คะแนน เต็ม	รวม	\bar{X}	S.D.	ร้อยละ	t- test
1. ก่อนเรียน (Pre-test)	40	30	262	6.55	2.04	32.75	23.61
2. หลังเรียน (Post-test)	40	30	692	17.30	1.87	86.50	

จากตารางที่ 2 พบว่า ทักษะการแต่งกาพย์ยานี 11 ของกลุ่มตัวอย่าง มีคะแนน หลังเรียนสูงขึ้น หลังจากทีเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับแบบฝึกทักษะทั้ง 5 ชุด โดยก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.55 คิดเป็นร้อยละ 32.75 หลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.30 คิดเป็นร้อยละ 86.50 และมีค่า t-test เท่ากับ 23.61 ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลการวิจัย ได้ดังนี้

1. แบบฝึกทักษะการแต่งกาพย์ยานี 11 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย แบบฝึกทักษะการแต่งกาพย์ยานี 11 จำนวน 5 ชุด คือ ชุดที่ 1 พื้นฐานคำประพันธ์ ชุดที่ 2 คำคล้องจองและสัมผัส ชุดที่ 3 ลักษณะบังคับของกาพย์ยานี 11 ชุดที่ 4 ฝึกเขียนร้อยเรียงกาพย์ยานี 11 (1) และชุดที่ 5 ฝึกเขียนร้อยเรียงกาพย์ยานี 11 (2) ซึ่งแบบฝึกทักษะมีค่าดัชนีความสอดคล้อง 1.00 ค่าประสิทธิภาพแบบรายบุคคล เท่ากับ 66.35/63.33 ค่าประสิทธิภาพแบบกลุ่ม เท่ากับ 77.90/73.00 ค่าประสิทธิภาพแบบภาคสนาม เท่ากับ 80.19/76.83 และค่าประสิทธิภาพกับกลุ่มตัวอย่าง เท่ากับ 85.14/86.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ที่กำหนดไว้ โดยแบบฝึกทักษะการแต่งกาพย์ยานี 11 ที่กลุ่มตัวอย่างได้คะแนนมากที่สุด ได้แก่ แบบฝึกทักษะที่ 3 เรื่อง ลักษณะบังคับของกาพย์ยานี 11 (87.33 เปอร์เซนต์) ส่วนแบบฝึกทักษะที่กลุ่มตัวอย่างได้คะแนนน้อยที่สุด ได้แก่ แบบฝึกทักษะที่ 1 เรื่อง พื้นฐานคำประพันธ์ (83.63 เปอร์เซนต์) โดยสามารถอภิปรายปัจจัยสนับสนุน ได้ดังนี้

1.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้จัดขึ้นตามธรรมชาติของภาษาไทยโดยเชื่อมโยงบทร้อยกรองเข้ากับเรื่องราวและสภาพความเป็นจริง แล้วจึงให้นักเรียนช่วยกันแต่งบทร้อยกรอง โดยมีผู้วิจัยคอยกระตุ้นและให้คำแนะนำ เพื่อให้นักเรียนกล้าแสดงความคิดเห็นและสามารถเขียนบทกลอนด้วยตนเองได้ เป็นผลให้การจัดการเรียนการสอนนั้นประสบผลสำเร็จ

1.2 การใช้จิตวิทยาเข้ามาช่วยเกี่ยวกับลักษณะที่ดีของชุดฝึกทักษะ คือ ชุดฝึกทักษะแต่ละชุดควรมีการใช้จิตวิทยา โดยเมื่อจบการฝึกแต่ละครั้งควรมีการเสริมแรงให้เด็ก เพื่อที่เด็กจะได้สนใจในการทำกิจกรรมต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ วิชัย เพ็ชรเรือง (2531: 73)

1.3 การพัฒนาแบบฝึกทักษะตามพัฒนาการเรียนรู้ และจัดเรียงลำดับขั้นตอนตามความยากง่าย โดยผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาขึ้นตามหลักการสร้างของนักการศึกษาหลายท่าน เช่น รัชณี ศรีไพวรรณ (2527: 189-196) ที่กำหนดว่า แบบฝึกทักษะต้องมีลำดับขั้นตอนตามความยากง่าย และสอดคล้องกับแบบฝึกทักษะของบัณฑิตา แจ้งจบ (2545: 25) ที่สร้างแบบฝึกทักษะโดยคำนึงถึงพัฒนาการเรียนรู้ของเด็ก และการมีกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายรูปแบบ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังใช้หลักการของ พิสมัย ทาทอง (2547: 45) ซึ่งเป็นการใช้หลักการเรียนรู้ที่ต้องให้ผู้เรียนฝึก

กระทำซ้ำ ๆ บ่อย ๆ จนคล่องแคล่วชำนาญ โดยฝึกเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จนสามารถนำความรู้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้

1.4 การสร้างแบบฝึกทักษะ ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาขึ้นตามหลักการสร้างของ บัทส์ (1974: 84) ที่มีหลักในการสร้าง คือ ต้องกำหนดโครงร่างว่ามีเนื้อหาหรือมีจุดประสงค์อย่างไร จากนั้นจึงศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง เขียนจุดประสงค์พฤติกรรมแล้วกำหนดเนื้อหา กิจกรรม อุปกรณ์ ให้สอดคล้องกัน และมีการประเมินผลก่อนเรียนและหลังเรียน สำหรับขั้นตอนในการฝึก เริ่มด้วยการทำแบบทดสอบก่อนเรียน แล้วจึงให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะจนครบทุกชุด จากนั้นจึงให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนอีกครั้ง

1.5 การนำแบบฝึกทักษะไปใช้ ผู้วิจัยได้ทดลองด้วยตนเอง โดยให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมแบบกระบวนการกลุ่ม จึงทำให้ผู้เรียนมีคะแนนสูงตามเกณฑ์มาตรฐาน ทั้งการประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้ต่อเนื่องในระดับกระบวนการ E_1 และประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้าย E_2 ซึ่งเป็นการประเมินผลลัพธ์ของผู้เรียน โดยพิจารณาจากผลการทำแบบทดสอบหลังเรียน ซึ่งได้ตามเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้เมื่อเปรียบเทียบกับค่า E_1 และค่า E_2 พบว่าค่า E_2 สูงกว่าค่า E_1 (85.14/86.50)

2. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การแต่งกายยยานี 11 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.55 คิดเป็นร้อยละ 32.75 หลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.30 คิดเป็นร้อยละ 86.50 และมีค่า t-test เท่ากับ 23.61 ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีปัจจัยสำคัญเนื่องมาจาก

2.1 ครูผู้สอนมีการเตรียมการสอน เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับมาตรฐานและตัวชี้วัด มีสื่อที่เหมาะสมกับกิจกรรม และมีการควบคุมจัดการเรียนการสอน จนทำให้การเรียนเป็นไปได้อย่างราบรื่น และทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ แบบร่วมมือเทคนิค CIRC เรื่อง การแต่งกายยยานี 11 สูงกว่าก่อนเรียน

2.2 ผู้เรียน มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและมีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนจนทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี นอกจากนี้ ยังมีกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น ตามหลักการและ

ขั้นตอนการสร้างอย่างเป็นระบบ ตลอดจนมีวิธีการที่เหมาะสม จึงทำให้การเรียนการสอนนั้นประสบผลสำเร็จ

2.3 รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC เป็นการจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนได้เรียนรู้ร่วมกัน และปฏิบัติกิจกรรมให้สำเร็จตามจุดมุ่งหมาย สมาชิกในกลุ่มจะต้องมีความรับผิดชอบและพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน โดยมีแรงกระตุ้นคือรางวัล ซึ่งทำให้สมาชิกแต่ละกลุ่มมีความเพียรพยายาม และกระตือรือร้นเพื่อให้ได้รับรางวัล สอดคล้องกับ สุรีย์ บาวเออร์ (2535: 19-20) ที่ได้กล่าวถึง รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ว่าเป็นการเรียนที่ผู้สอนจะต้องแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเพื่อให้นักเรียนมีทักษะในการสื่อสารการเข้าสังคม ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ จากหลายทักษะ

เมื่อนำรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC มาใช้ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ เรื่อง การแต่งกายพยานี 11 พบว่า รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC จะเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกระบวนการกลุ่ม ทำให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ ตลอดจนทักษะทางสังคม ที่ทำให้นักเรียนรู้จักปรับตัวอยู่ร่วมกันกับคนอื่น มีปฏิสัมพันธ์ในทางสร้างสรรค์ มีความอดทนต่อความแตกต่าง รู้จักการทำงานเป็นทีม จนนำไปสู่ความสำเร็จของการศึกษา คือ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรัตน์ คำหอมรีน (2559) ที่ได้วิจัย การพัฒนาความสามารถในการแต่งกลอนสุภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับแบบฝึก ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการแต่งกลอนสุภาพของนักเรียน มีค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการเรียนรู้ สูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องงานวิจัยของ ตรีสุคนธ์ คุณาเอก (2562) ที่ได้วิจัย การพัฒนาความสามารถในการแต่งกลอนสุภาพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนทดสอบหลังเรียนมากกว่าร้อยละ 70 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้คิดเป็นร้อยละ 80.95

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เห็นถึงประเด็นที่ควรได้รับการศึกษาเพิ่มเติมหรือปรับปรุง เพื่อให้เกิดความรู้และแนวทางที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นในด้านที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การจัดการเรียนการสอน ในการจัดกิจกรรมกลุ่ม ครูควรสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนมีการทำงานร่วมกัน ต้องคอยกำกับดูแล พร้อมให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ สนับสนุนให้กำลังใจ และกระตุ้นให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการทำงาน

1.2 การฝึกทักษะการแต่งกายพยานี 11 เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ เนื่องจากเป็นทักษะที่พัฒนาการคิด การเขียนครูจึงต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน

1.3 ครูสามารถเลือกตัวอย่างคำประพันธ์ประเภทพยานี 11 จากผู้แต่งหลาย ๆ ท่าน มาประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นเป็นแนวทางตัวอย่าง และเกิดแนวคิดที่หลากหลายในการแต่งกายพยานี 11

1.4 การฝึกทักษะการแต่งกายพยานี 11 ควรเริ่มด้วยการแต่งบทร้อยกรองให้เข้ากับเรื่องราวในชีวิตประจำวัน หรือสิ่งที่น่าประทับใจของนักเรียน โดยมีครูคอยให้คำแนะนำ ในเรื่องสัมผัสและคำคล้องจอง เพื่อให้ให้นักเรียนกล้าแสดงความคิดเห็น และสามารถเขียนบทกลอนด้วยตนเองได้อย่างมั่นใจ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ทางการเรียนที่จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค CIRC ร่วมกับแบบฝึกทักษะ กับวิธีการจัดการเรียนรู้/เทคนิครูปแบบอื่น ๆ เช่น บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-book) เป็นต้น เพื่อนำไปใช้เป็นนวัตกรรมในการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

2.2 ควรศึกษากระบวนการทำงาน โดยเฉพาะการทำงานกลุ่ม และศึกษาวิจัยตัวแปรอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อการแต่งบทร้อยกรอง เช่น

- กระบวนการทำงานกลุ่มแบบ Collaborative Learning โดยศึกษาว่ากระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือ ส่งผลต่อความคิดสร้างสรรค์และคุณภาพของบทร้อยกรองอย่างไร

เช่น การกำหนดบทบาทในกลุ่ม หรือการใช้เทคนิค Brainstorming เนื่องจากการเรียนรู้แบบกลุ่ม ช่วยเสริมสร้างทักษะการสื่อสาร การแบ่งปันความคิด และการแก้ปัญหา ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อคุณภาพของผลงาน

- การใช้วิธีเรียนรู้แบบ Problem-Based Learning (PBL) ศึกษาผลกระทบของการนำปัญหาหรือโจทย์เชิงสร้างสรรค์ เช่น การเขียนบทร้อยกรองเกี่ยวกับเหตุการณ์สำคัญในสังคม วิธีนี้ช่วยให้ผู้เรียนเชื่อมโยงเนื้อหากับประสบการณ์จริง เพิ่มความสนใจและแรงจูงใจในการแต่งบทร้อยกรอง

- การใช้เทคนิค Role-Playing โดยศึกษาว่าการแสดงบทบาทสมมติช่วยพัฒนาทักษะการแต่งบทร้อยกรองหรือไม่ เทคนิคนี้ช่วยเพิ่มความเข้าใจในบทบาทของผู้สร้างสรรค์เนื้อหาและเสริมแรงบันดาลใจได้

- การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล โดยศึกษาว่าสื่อการเรียนรู้ดิจิทัล เช่น แอปพลิเคชันแต่งกลอน โปรแกรมเขียนบทกลอน หรือแพลตฟอร์มออนไลน์สำหรับการทำงานร่วมกัน ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพของกระบวนการแต่งบทร้อยกรองหรือไม่

2.3 ควรนำวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับแบบฝึกทักษะไปใช้สอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เช่น การเขียนบทความเกี่ยวกับบุคคลที่ประสบความสำเร็จ การเขียนบทละคร การเขียนคำขวัญที่ส่งเสริมพฤติกรรมดีในโรงเรียนหรือชุมชน การเขียนบทวิจารณ์ภาพยนตร์ หนังสือหรือศิลปะ การเขียนบทพูดที่ส่งเสริมการพัฒนาตนเองหรือการเปลี่ยนแปลงในเชิงบวก และการเขียนเรื่องต่อจากวรรณกรรม นิยาย หรือภาพยนตร์ที่ชื่นชอบ โดยสร้างบทสรุปใหม่ เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช**

2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

กุลธิดา ปัญญาจิระวุฒิ. (2547). **การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนร้อยกรอง**

กาพย์ยานี 11 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ. (2540). **ระบบสื่อการสอน.** กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ตรีสุคนธ์ คุณาเอก. (2562). การพัฒนาความสามารถในการแต่งกลอนสุภาพของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC. โรงเรียนเหล่า
กลางวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 24.
- นงเยาว์ ศรีประจักษ์. (2546). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้และแบบฝึกเสริมทักษะ
การเขียนกาพย์ยานี 11 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยด้วย
กระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน. ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัย มหาสารคาม.
- บัณฑิตา แจ้งจบ. (2545). การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการสะกดคำในมาตราตัวสะกด
ที่มีพยัญชนะใช้หลายตัวสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- บุญเหลือ ไจโมน. (2555). การแต่งคำประพันธ์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พิสมัย ทาทอง. (2547). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านวิชาภาษาไทยของ
นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดฝึกสมรรถภาพ การอ่าน
เร็วและชุดฝึก ทักษะการอ่านจับใจความ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
ราชภัฏ อุบลราชธานี.
- รัชณี ศรีไพรวรรณ. (2527). การสอนกลุ่มทักษะ 2 (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมมาธิราช
- วิชัย เพ็ชรเรือง. (2531). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของ
นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พูดภาษาถิ่นระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบ
ฝึกซ่อมเสริมกับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไปของโรงเรียนสนท
วัฒนา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา การประถมศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุรัตน์ คำหอมริน. (2559). การพัฒนาความสามารถในการแต่งกลอนสุภาพ ด้วยการจัด

การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับแบบฝึก. สืบค้น 17 กันยายน 2566. จาก <http://ithesis-ir.su.ac.th>.

สุรีย์ บาวเออร์. (2535). การเรียนรู้โดยการร่วมมือ. วารสารวิชาการอุดมศึกษา 1, 14(21), 19–20.

อรพินท์ จิตต์ภักดี (2562). แนวทางการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยแห่งชาติ.

Butts, Davis. (1974). **The Teaching of Science A self Directed Planning Guide**. New York: Harper & Row Publisher.

Slavin. (1987). Learning Cooperative and the cooperative school. **Educational Leadership**. 45 (November). Pp. 7-13.

